

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Concordia. Pia Et Vnanimi Consensv repetita Confessio
fidei & doctrinæ Electorvm, Principvm Et Ordinvm Imperii,
atq[ue] eorundem Theologorum, qui Augustanam
Confessionem amplectuntur**

Lipsiæ, 1606

Qvinta Petitio. Et remitte nobis debita nostra, sicut & nos remittimus
debitoribus nostris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35443

Difficultates imperiorum sunt pœna peccatorum.

suam aut clauerit, aut subtraxerit: nihil feliciter prouenire potest, aut deniq; retineri, id quod quotidie verissimum esse experimur. Quam enim hodie miseriam non patimur, adulterina saltē moneta, imò potius quotidianis aggrauationibus & exactionibus in publicis comērcijs, contractibus, negotijs, laboribus, eorum videlicet, qui pauperes pro sua libidine opprimūt, eorundemq; victum decurtant & iminunt? Quod quidem nobis perferendum est: ceterum illi sibi prospiciant, ne communis orationis iacturam faciant, sibi etiam atq; etiam cauentes, ne hanc Orationis Domini- cæ particulam sibi aduersam habeant.

QVINTA PETITIO.

Et remitte nobis debita nostra, sicut & nos remittimus debitoribus nostris.

In omni precatōne prius petenda remissio peccatorum.

Hic Articulus miseram & ærumnosam vitam nostram attingit, quæ, quanquam **D**eus Verbum habeamus, credamus, eius voluntatem faciamus & perferamus, cuiusq; donis ac benedictionibus alimur, peccatis tamen vacua & immunis non est, adeo ut adhuc quotidie prolabamur, modumq; excedamus, in mundo viuentes cum hominibus, multa nobis ægrè facientibus, causamq; impatientiæ, iracundiæ, vitio- nis, & similia exhibentibus. Adhæc, Diabolum a tergo nos infestantem habemus, qui ab omni parte nos impugnat, contraq; priores (vt dictum est) Articulos omnibus modis decertat, ita, vt non sit possibile, in tam frequenti & assiduo certamine non quandoquæ succumbere.

Quam ob rem hęc iterum magna necessitudo orandi nobis incumbit: Optime Pater, remitte nobis debita nostra. Non quòd non ante, aut citra nostram pre- cationem peccata nobis non remisit (siquidem

Eua-

uangelium nobis dono dedit, in quo meræ peccatorum condonationes continentur, priusquam pro illo impetrando orauimus, aut illud nobis in animum uenit) verum propterea nobis orandum est, ut talem remissionem agnoscamus & accipiamus. Cum enim carnis, in qua uiuimus quotidie, ea sit indoles & ingenium, ut Deo non fidat & credat, semper prauis sit deditis concupiscentiis, ut in dies singulos dictis ac factis, faciendo & omittendo peccemus, quare conscientia tranquillitas conturbatur, ut Dei iram atque indignationem perhorrescat, & ita consolationem & fiduciam euangelij amittat: peropus est quotidie atque adeo citra intermissionem huc curritare, consolationis pendende gratia, qua conscientiam iterum erectam subleuemus.

Verum enim uero hoc eò valere debet, ut Deus insolentis animi tumorem nobis infringat, inq; humilitate retineat. Eam enim sibi prerogatiuam solè præseruauit, ut, si quis ob suam probitatem sibi nimis placere, eam confidenter iactare uelit, aliosq; arroganter contemnere, ad se reuersus semetipsum intueatur, hancq; orationem sibi ante oculos ponat, ita fore, ut mox inueniat, se alijs nihilo meliorem esse. Omnes enim nobis coram Deo crux demitteadæ & contrahendæ sunt, ac gaudendum, ut remissionis hanc participes. Nec quisquam inducat animum, eò se remperducturum, ut quamdiu hæc uiuimus, non opus habeat ea remissione. In summa, nisi citra intermissionem remittat Deus, actum est de nobis.

Iam itaque huius precationis hic est sensus, ne Deus peccata nostra intueatur, ne uel meritis nostris debita premia reddat, sed nobiscum clementer agat, peccatorum concedens veniam, quemadmodum pollicitus est, atq; ita nobis lætam ac interritam largiatur conscientiam, qua animati coram eo & stare & precari

qua-

Hic attende mens de reconciliatone. Et mediatore Christo diligenter cogitet.

Insignis Ecclesia confessio in hoc loco, agnoscentis se habere peccatum.

Sensus huius precationis.

queamus. Vbi enim cordi cum Deo non recte conuenit, neq; talem haurire potest fiduciam: nunquam in perpetuum aliquid ab eo precari sustinebit. Porro autem eiusmodi fiducia, & animus lætitiæ gēstiens non aliunde venire potest, quàm si certò sciat, peccata sua esse remissa.

Sacramentum additum huic petitioni de nostra conditione, siue de penitentia.

Verùm huic precatiōni necessarium, attamen consolatiōnis plenum adiectum est auctarium, sicut & nos remittimus debitoribus nostris. Pollicitus est, ut securus essemus, omnia peccata nobis esse remissa & condonata, ita tamen, ut nos vicissim proximo nostro offensum uncular, quibus ab eo læsi sumus, benignè remittamus. Nam quemadmodum nos quotidie nostris peccatis Deū offendimus, & tamen ille omnia nobis benignè ignoscendo, condonat: ita nostri quoq; erit officium proximo subinde dare veniam, qui damno, vi, atq; iniuria non afficit, dolo malo nobiscum agit, &c. Si grauius ignoscere proximo, nō est, quòd tibi pollicearis accogites, Deum tibi tua peccata condonaturum. Si autem benignè ignoueris alijs; ea tibi consolatio & securitas proposita est, ut in cælo quoq; certò tibi ignoscatur. Et hoc quidem non propter tuam ignoscentiam aut veniam, quam largiris proximo: liberè enim facit, & gratuitò ex mera gratia, cum illud se facturum receperit, quemadmodum docet Euangelium: verum nos certos ac securos faciat, tanquàm symbolo seu certo signo vnà cum promissione proposito, quæ huic orationi consonat. Luc. 6. Remittite, & remittetur vobis. Eam ob rem Christus quoq; Matth. 6. illico post traditam orandi rationem repetit, inquit: Si enim remiseritis hominibus peccata eorum, remittet & vobis Pater vester cœlestis delicta vestra.

Proinde huic orationi tale signum annexum est, ut nos orantes promissionis admoneat, ut ita cogitemus. Optime Pater, ideo ad te oratum venio, ut mihi igno-

icas propitius, non quòd operibus queam satisfacere, aut veniam à te promereri, sed cùm tu hoc nobis promiseris, adiecta etiam sphragide, vt tam certus sim, veniz, ac si dictam à te absolutionem accepissem. Quantum enim baptismus & Sacramentum, pro externo signo constitutum præstat: tantum etiam hoc signum conscientiam nostram corroborare atque exhilarare potest: estq; ideo institutum pro alijs, vt hoc omnibus horis vti & frui queamus, vt re, quam semper nobiscum in parato habeamus.

SEXTA PETITIO.

Et ne inducas nos in tentationem.

Iam quidem satis superq; audiuimus, quantũ requirit laboris & operis, omnia quæcunq; precamur, retinere, & in illis constanter perseuerare, tamen vel sic vix fieri posse, vt non labamur & hallucinemur. Ad hæc quaquam eratorum veniam & conscientia tranquillitatem consequamur, ac per omnia à peccatis perpurgati simus: ita tamen vitæ nostræ ratio comparata est, vt hodie vnus aliquis stet, postero die cadat. Quapropter iterum nobis orandum est, ne nos iam probitatem & iusticiam consecutos, & pacata erga Deum conscientia versantes retrò prolabi, ac tentationũ impugnationibus cedere sinat. Est autem triplex tentatio, seu (vt Saxones nostri iam olim locuti sunt) conuersio, videlicet, carnis, mundi, & diaboli. Si quidem in carne versamur ac veterem Adamum humeris nostris circumferimus, hic suis mouetur affectibus, & nos subinde prouocat ac pellicit ad turpitudinẽ, ad socordiam, ad crapulam, & ingluuiem, ad auaritiã & fraudulentiam, ad decipiendum & defraudandum proximum, & vt in summa dicam, ad omnes prauas cupiditates, quæ natura nobis insitæ sunt, quæq; in nobis sæpenumero

Petiturgubernatio aduersus tentantem Diabolum sicut prius remissio peccatorum.

Triples tentatio. I. Carnis.